

зина отъ войниците, а най паче въ оная страна гдѣто нѣмаше вода. Тогазъ случи се да срѣщнатъ Александра нѣкой си Македонци, които караха мулета и имаха въ мѣховетѣ вода отъ рѣката, а като видоха тѣ, че на срѣдъ пладне царьтъ имъ се мъчеше отъ жаждата, извѣднѣжъ напълниха съ вода единъ шлемъ и му дадоха да пие. Но Александръ попита на кого донасятъ водата, а тѣ му отговориха тѣй: „На нашитѣ синове; но догдѣто живѣешъ ти, о царю, та при все че можимъ да изгубимъ тѣхъ, но възможно е щото да придобиемъ и други синове, тѣбъ обаче, не можимъ.“ А тѣзи думи като чу Александръ зѣ шлемътъ пѣленъ съ вода на рѣцѣтъ си. И като хвърли единъ погледъ около себе си, и виде конниците, които бѣха го обкружили че бѣха навели главитѣ си, и съзираха водата, за то даде имъ шлемътъ безъ да пие водата, а като похвали ония Македонци рече тѣй: „Ако азъ самъ пия, тогазъ тѣзи ще се оскърбятъ.“ Прочее, конниците като видеха въздържанието и великодушието на любезниятъ си царь, та хванаха да викатъ за да ги води напрѣдъ, като се увѣри на тѣхъ, и ударваха войниците кониетѣ си за да вървятъ бържѣ и се радваха, защото казваха че не бѣха се уморили, или ожадняли, нито още мислиха че бѣха смъртни, догдѣто имаха единъ такъвъ великъ Македонски царь.

690

§ 43. И имаха същото желание и готовность даже всичкитѣ Македонски войници, но казваха